

Mit DSB - liv i Bedsted

Af Hans B. Neumann, Lunderskov

For at begynde et sted, skal jeg indledningsvis fortælle, at jeg efter endt militærtjeneste havde det held at blive ansat i DSB på Rødekro station i Sønderjylland den 15. juli 1957. Allerede dengang gik der rygter om fjernstyring, hvorved personalet ville blive overflødiggjort.

Jeg blev derfor - af mine foresatte - opfordret til at søge uddannelse til en lederstilling, for på den måde "at redde skindet" og undgå de store ubehagelige forflytninger, hvilket jeg dog ikke undgik alligevel.

Efter et 4-dages introduktionskursus på Jernbaneskolen i København, blev jeg nemlig forflyttet til Pjedsted - en lille landstation ca. 8 km nord for Fredericia - hvor jeg skulle have de første 6 måneder af min uddannelse. Jeg var dengang nyforlovet, og led derfor alle former for hjemlængsel.

Derefter var der en "foreløbig prøve", hvor man ville sikre sig, at uddannelsen var - om jeg så må sige "pengene værd". Det må den så have været i mit tilfælde, for her begynder vel nok den bedste del af mit "DSB-liv". Jeg blev nemlig forflyttet til Bedsted Thy.

Det var en tid jeg/vi aldrig glemmer, for vi blev modtaget - om end ikke med åbne arme - så dog med en hjælpsomhed, forståelse og imødekommenhed, som jeg i skrivende stund endnu ikke har fundet mage til noget andet sted, og jeg har dog gjort tjeneste på 176 forskellige stationer.

»Trange tider - langsomt skrider!« siger et gammelt ordsprog, men en dag i september kom så indkaldelsen til »Foreløbig prøve«, der skulle foregå den 11. oktober, og den skulle bestå, da jeg ellers risikerede dels at komme tilbage som portør, dels at blive uansøgt forflyttet til en eller anden station et tilfældigt sted i landet, hvor man tilfældigvis skulle mangle en medarbejder. Jeg blev dog alligevel forflyttet uansøgt, men mere herom senere. Prøven gik godt - sådan da, jeg husker endnu, hvordan

jeg i faget »Godsekspedition« sad og fumlede med en bog, der hed »Kilometertavlen«. Den havde jeg aldrig før set, og vidste derfor heller ikke, hvordan man skulle slå op i den. Efter at have forklaret dette for de strenge censorer, lod man nåde gå for ret, og gav mig en karakter, der ikke ville indvirke på et godt slutresultat, da jeg havde klaret de andre fag godt nok.

Så skulle der »byttes gårde« som man kaldte det. Jeg fik valget mellem Bedsted-Thy eller Sulsted. Thy eller Vendsyssel. Jeg lukkede øjnene og trak så den seddel, der hed Bedsted-Thy! Det skulle jeg ikke komme til at fortryde, men det vidste jeg jo - af gode grunde - ikke dengang. Men en ting var jeg ganske klar over; at jeg ville giftes og have min »kone« med, når jeg skulle så langt hjemmefra.

Det kunne nu ikke gå hurtigt nok med at komme hjem, og da jeg forelagde min forlovede Mona min ide, sagde hun, at jeg nok hellere måtte »ordne« det med hendes far. Ja det ville jo nok ikke blive det store problem, selv om det var ham, der skulle »holde« brylluppet. Da jeg spurgte ham, mente han, at hun jo var »lige ung nok«, men det måtte vi finde ud af, vi var jo voksne mennesker. Ja det mente vi da også: »Nå ja, så ville han da ikke stå os i vejen! I al hemmelighed fik jeg »bestilt tid« hos det, der dengang hed »Sognefogeden« d. 14. oktober 1960. Hun var godt nok ved at falde ned af stolen, da jeg bad hende finde de nødvendige papirer frem, men for mig var der ingen tid at spille. Vi var også hos præsten og bestilte bryllup lørdag den 19. november, der var min fars 58-års fødselsdag.

Nå men jeg havde endnu et par uger tilbage i Pjedsted, og en dag fik jeg fri til at rejse til Bedsted, for at finde Bedsted og se, om det nu også passede efter landkortet. Det gjorde det, for efter en lang togrejse fra kl. 5.02 nåede jeg frem kl. 12.05. Det var for øvrigt samme tog jeg rejste med, som da jeg i sin tid rejste til Gedhus

som soldat. Den første jeg hilste på i Bedsted, var min kursuskollega, der - desværre for ham - ikke havde bestået prøven, og derfor nu skulle tilbage til Aalborg. Han præsenterede mig for Stationsmesteren, der også var halvgammel. Efter at have set mig omkring, konstaterede jeg højlydt, »at dette her var lige lovligt langt væk«. Mester kiggede forundret grinende på mig: »Fra hwa?« spurgte han. Jeg kunne ikke se det sjove i det.

Nå, jeg fik snakket med min kollega, om han kunne skaffe mig et sted at bo. Jo det kunne han da sagtens, for det værelse han havde lejet hos et postbud, ville jo blive ledigt, så det kunne jeg nok leje. Jeg fik da også indgået et lejemål med postbuddet - eller rettere hans kone - efter at jeg havde set værelset, der var ganske pænt, men lille. Min mad kunne jeg få på kroen til funktionærpris, der afhang af, om man kunne lide maden den pågældende dag, men det kunne vi jo se på, når jeg kom. Da jeg igen kom ned på stationen, for at rejse hjem, mødte jeg et andet postbud, der på sit - for mig næsten uforståelige sprog - spurgte, om jeg havde fået »nouwt å bo i?« Ja, jeg havde da »arvet« min kollegas værelse, hvortil han konstaterende fastslog, at »så æ do int gywt?« Nej det var jeg da ikke endnu, men det var nært forestående. »Jamen så sku' do ha' håed en lejlehie!« Ja det ville vel nok have været det bedste, men det var jo nok ikke lige sådan. »Jow da, dæ stoue da jen tom omm we æ karetmae«

Nå, ja men det var da bare ærgerligt, for nu havde jeg bare ikke tid, eftersom mit tog gik om 12 min. »Jamen do ka' da ringggg derrromm.« Det gjorde jeg, og vi fik aftalt, at jeg ville leje den ubeset på grund af osv. »Jow det fostou« den gode karetmager da så »umærrrket«, og så kunne vi aftale resten »nærstenstich« jeg kom. Min kollega lovede at annullere lejemålet med posten, og jeg dampede hjemad.

Jeg tog hjem til min pige, og fortalte glædestrålende, hvad jeg havde oplevet og at jeg havde fået en lejlighed, men jeg havde mine betænkeligheder ved at tage en ung og uskyldig pige (nå nej) med derop, så langt fra alting. Nå, ja hun havde jo da mig. Møbler havde vi for længst købt, med den klausul, at de skulle

blive stående hos møbelhandleren indtil vi fik en lejlighed, for på købstidspunktet vidste jeg jo endnu ikke, hvor jeg kom hen. Jeg turde næsten ikke fortælle hende, at der kun førte en meget stejl og smal trappe op til lejligheden, og at vores store skænk nok ikke ville kunne gå derop.

Men trods det kendte vores glæde næsten ingen grænser.

Til en begyndelse købte jeg en luftmadras og en sovepose. Kaffekande, kopper og vækkeur havde jeg købt, da jeg skulle til Pjedsted, hvor de sidste uger nu fløj af sted. Et par dages efterårsferie blev det da også til. Jeg havde ikke tænkt på eventuelle hvedebrødsdage, for dem ville vi alligevel ikke have råd til. Og lige pludselig var tiden udløbet, og jeg kunne sige »Farvel og Tak«.

Godt nok var jeg en smule bekymret for, hvad jeg nu skulle kastes ud i, men på den anden side set, havde det været nogle ualmindeligt søde, rare og hjælpsomme mennesker jeg havde mødt i Bedsted så det skulle nok gå.

Bedsted

Man skal aldrig begynde noget nyt en mandag er der nogen der siger, for det går aldrig godt. Jeg vil vove den påstand, at det ikke altid er tilfældet, for tiden i Thy står i dag for mig, som noget af det bedste, der nogensinde er hændt mig - eller os skal det vel hedde fra nu af. Nu skal I bare høre.

Mandag den 31. oktober 1960 dampede jeg af mod det forholdsvis ukendte mål, med alle mine fornødenheder, resten kunne jeg jo købe efterhånden. Da jeg nåede Bedsted hen på eftermiddagen, var det så småt ved at blive mørkt. Jeg blev godt modtaget af en kommende kollega, og en postdame med samme fornavn som min forlovede, hvilket ikke just gjorde savnet af hende mindre.

Jeg fik forklaret, hvor denne karetmager boede, og vandrede deropad. Jeg fandt huset og gik ind i det tilhørende værksted, hvor der stod en dør åben. Alle former for værktøj flød over hele gulvet, men folk var der ingen af - det vil sige, der stod en halvgammel krumbøjet mand ved en slags høvlebænk og nørklede med et el-

ler andet. Jeg sagde Goddag - uden at han reagerede. Mange tanker fløj gennem mit hoved - var han bare tunghør eller hvad. Pludselig vendte han sig om, og hvem af os, der blev mest forskrækket, ved jeg ikke, men han tog en dyb indånding og målte mig i den grad fra oven og nedefter.

Jeg præsenterede mig og ville give hånd. Det allerførste og eneste ord han sagde, var »HWA!!« Jeg prøvede en gang til. »Æ' ska' lieg hint' æ karetmae« sagde han og forsvandt. Jeg kiggede mig rundt og så kom der en meget gammel mand med et par meget støvede briller på næsen. »Nej sieh da - Go daw å walkommen te!« Det var vores fremtidige husvært Chr. Krosggaard. »Komm no mæ ind å sej godaw te wo moue å la' wos fo en koppp kaffe - do ka' wal nok trææng«, konstaterede han. Og det kunne han jo nok have noget ret i. Jeg var helt stolt af mig selv: Første gang jeg var »sådan rigtig« langt hjemmefra, kunne jeg endda forstå sproget, men jeg skulle da heldigvis blive meget klogere. Jeg fik hilst på fru, som var et meget stort menneske, men hun var - overfor mig i hvert fald - lige så rar, som hun var stor. Desværre led hun af en uhelbredelig sygdom, og var det meste af tiden også sengeliggende, og vi kom da også til at tage afsked med hende et års tid senere.

Da vi havde fået vores kaffe, mente vores husvært, at vi lige så godt kunne få det alvorlige overstået med det samme, så vi måtte da »liieg ha' skrøwwen æ papeir« - lejekontrakten. Vi blev enige om en månedlig husleje på 50 kr. Og det var mange penge dengang, men dog overkommeligt. Endelig fik jeg udleveret nøglen, og vi gik ovenpå, der var et åbent yderloft, hvorfra der gik en dør ind i en stue, der var lys og venlig, men med skråvægge på den ene side - ud mod gaden, et lillebitte køkken var der også, foruden et soveværelse. Det var småt - set med nutidens øjne, men det var vores.

I det ene hjørne, stod et »skrummel« af en kakkelovn. Den eneste varmekilde i lejligheden, men det betød mindre. Da jeg igen blev alene, pakkede jeg mine ting ud og gik ned i byen for at købe lidt ind - først og fremmest noget brændsel. I brugsen fandt jeg, hvad jeg

skulle bruge, og fik det oven i købet leveret. En stor sæk briketter blev sat ude på yderloftet, hvor også elmåleren sad. Den var med indbygget automat, der skulle fodres med enkrone mønter. Jeg puttede et par stykker i den, fik tændt op i kakkelovnen og gik ned på kroen, hvor jeg blev umådelig godt modtaget. Jeg blev godt »fodret af« - jeg husker dog ikke hvad vi fik. Jeg ville så lige kigge over på stationen, der lå skråt overfor, for at se lidt på »sagerne«.

Vi fik en sludder om mit fremtidige arbejde, byens befolkning og hvad man eller bør vide som tilflytter. Da stationen lukkede, gik jeg »hjem« - en skøn fornemmelse - også i DEN grad, men da jeg gik op ad trappen til vort nye hjem, lød det næsten som om krigen var brudt ud. Det var i hvert fald en lyd, der mindede mig om den 9. april 1940. Det lød som om en hel eskadrille gik over huset. Da jeg kom ind i stuen, fik jeg et mindre chok: Millionvis af fede, sorte fluer var vågnet af deres vinterdvale. Det var også forståeligt eftersom der var ca. 60 graders varme, fordi jeg havde glemt at lukke den nederste låge i kakkelovnen. Til alt held havde jeg købt både kost og fejeblad - og uvist af hvilken grund - en fluesmækker, der blev taget i brug aldeles omgående. Jeg »daskede« og »daskede«, fejede op og bar ud, og begyndte forfra. Så efter et par timer blev det til at få ørenlyd, efterhånden som det svandt i fluebestanden. Men det tog sin tid. Men hvad - jeg havde jo ikke andet at lave.

Min luftmadras og sovepose skulle nu indvies, så jeg gik i gang med at forberede mig for natten. Jeg havde arvet min fars gamle skrivebordslampe, der var min eneste belysning, men den kunne åbenbart ikke brænde i den varme, for pludselig ville den bare ikke mere. Til alt held kom sønnen i huset op, for at få stillet sin nysgerrighed. Han susede ned ad trapperne efter en anden lampe, og inviterede derefter på aftenkaffe. Hele tiden - og så igen - kom man rendende nedefra - i hjælpsomhed, så meget privatliv havde jeg ikke. »Man« var nærmest forarget over, at jeg skulle ligge på »det bare gulv«, men jeg forklarede, at det jo dog snart fik ende.

På kroen blev jeg nærmest optaget i familien

- kunne komme og gå som det passede mig - spise i køkkenet og havde det virkelig godt. Dog kan jeg ikke lyve mig fra, at jeg led alle hjemveens kvaler, selv om man virkelig gjorde, hvad man kunne for at »dulme mine smerter«. Pigen på kroen gik ustandseligt og drillede mig - i al godmodighed - ved at gå og synge: »Hans han skal giftes nu til morgen...« og »Åh, Marie A will hjem til dig« - 2 melodier, der var på mode dengang. Den første uge gik mit arbejde ud på at cykle rundt i byen med pakker - dels fordi det var noget, der skulle gøres - dels for, at jeg kunne lære byen og dens befolkning at kende - og vice versa. Det var meget spændende i begyndelsen. Jeg fik mange venner på disse ture, der efterhånden tog længere og længere tid!

Endelig oprandt den 19. november, vores bryllupsdag. Jeg havde stillet mit vækkeur til at ringe kl. 5, men det havde nu ikke været nødvendigt, da jeg ikke kunne sove alligevel. Jeg stod op klokken godt 4 og klædte mig på. Jeg havde også bestilt en taxa til at køre mig til Hurup, hvorfra jeg skulle med lyntog Uldjyden ved 7-tiden. Ved 6-tiden gik jeg ned på kroen for at få min morgenkaffe og da taxaen holdt for døren, blev jeg fulgt til dørs med alle former for lykønskninger og formaninger. Mit hjerte begyndte at hamre vildt og uregerligt (det gør det endnu). I Fredericia havde jeg et ophold på en lille times tid. Jeg drev lidt rundt på peronnerne og tænkte sagen igennem. Jeg var lidt nervøs for den kirkelige handling, hvor vi skulle bytte stole, når præsten havde sagt de forløsende ord. Nogen generalprøve havde jeg jo ikke haft. I Hamburg-ekspressen kom jeg til at rejse sammen med et ældre ægtepar, der skulle besøge en datter et eller andet sted sydpå. Konen fik tårer i øjnene, da jeg fortalte, at jeg skulle hjem og giftes, og hun stod da også ved vinduet og vinkede da toget kørte videre fra Rødekro.

Det første jeg gjorde, var at gå ind til min »gamle« frisør for at blive klippet og i dagens højtidelige anledning blev jeg også - for både første og indtil videre eneste gang - barberet. Derefter gik jeg hjem til mine forældre, hvor hele »den pukkelryggede familie« var samlet. Da vi havde spist, tog min storesøster affære. Ifølge en gammel sønderjysk skik, er der et be-

greb, der hedder Brudesmykker, så hun mente bestemt, der måtte være nogen, der tog sig af »Gommen«, og det »føjte hun sig kaldet til«. Hun vaskede mig fra top til tå, klædte mig i »stadsen« og præsenterede mig for familien. Lige før jeg skulle ind til byen, for at hente min »kone«, kom en anden søster, (hun er - næsten - altid den sidste), og ville have kaffe. Taxaen kom og hentede mig, og jeg kunne hente min brud, som jeg havde fået lov til selv at føre til alteret.

Da jeg kom til hendes hjem, blev jeg ført ud i køkkenet, hvor jeg skulle vente ca. 10 min - de længste i mit liv. Som på en juleaften blev stuedøren lukket op, og DER STOD HUN! Et syn jeg aldrig glemmer.

Da jeg ville omfavne hende for at give hende et knus, fik jeg en over fingrene, for DET måtte (også) vente, men jeg fik da lov at holde hende i hånden, og vi tog af sted til kirken i Rise. Selve vielsen husker jeg ikke, derfor var det godt, at præsten havde givet os lov til at tage min båndoptager med. Et stort skrummel, der stod og blinkede med sit grønne øje under hele ceremonien. Da vi kom ud af kirken var det næsten mørkt og det småregnede. De ældre familiemedlemmer tog det som et varsel om, »at det regnede guld i brudens skød« (der er stadig ikke kommet ret meget - guld altså). Festen blev holdt på forsamlingshuset Risehus, og da klokken nærmede sig midnat, fik svigerfar os smuglet ud af en bagdør, da det er en gammel skik at rive brudens slør i stykker ved midnat, og det ville min kone ikke udsætte sit slør for. Så vi forlod selskabet, og tog hjem til min gamle »ungkarlehybel«, hvor vi skulle i brudeseng. Efter at have fundet både dette og hint i sengen, kunne vi endelig komme til køjs, jeg var faktisk også lidt træt, både fordi jeg ikke havde sovet ret meget natten forud, og fordi vi havde haft et hårdt program - dagen igennem, men det var vel ikke værre for mig end for min kone, det var nu hendes mening.

Jeg skal her tilstå »noget« som aldrig er kommet »offentligt« frem: Da vi skulle til at »lege ægtefolk«, brast sengen under os, med et mægtigt rabalder, og der lå vi - uden ret meget nat-tøj. Ved støjen kom min gamle mor os (nysger-

rigt) til hjælp. Jeg kunne godt høre min far bad hende om at lade os i fred

Dagen efter hentede vi alle gaverne og blomsterne og begyndte at pakke det hele ned. Vi pakkede og pakkede og mandag morgen kom en vognmand og hentede det hele plus min fars gamle divan som jeg havde arvet, og under hans vilde protester (på skrømt), blev det båret ud til lastbilen. Næste dag skulle vi »hjem«. Mine forældre tog med, for at hjælpe til med indretningen. Vi tog med lyntoget Limfjorden over Aarhus for at gøre rejsen lidt længere - det var jo vores bryllupsrejse. Vi flottede os ved at spise i restauranten (Biksemad med spejlæg, og det var såmænd også dyrt nok).

Vel ankommen til Bedsted gik vi ind på kroen for at få en kop kaffe inden vi gik op til vores lejlighed.

På kroen havde man åbenbart ventet os, for vi blev budt velkommen (af kromutter personlig) og vist ind i den pæne del af restauranten, hvor der var kaffe og lagkager og alskens herligheder og så blev vi budt på middag klokken 18.30 - alt på huset regning. Det var deres bryllups-gave til os. Sådan er man bare i Thy. Den gode vognmand skulle komme med vores møbler, så vi kunne jo ikke bare blive på kroen, selv om det var ganske rart. Vi gik hjem for at vente på ham. Det kan nok være, der var en, der gjorde store øjne, da hun så vores lille hjem. Jeg tror nok, hun blev glædeligt overrasket. (Det sagde hun da).

Vi ventede og ventede. Aftalen lød på kl. fire/halv fem. Et kvarter i seks dukkede han op - næsten grædefærdig - for det første var han kommet den forkerte vej ud af Struer og var nået omtrent til Lemvig inden han opdagede det, for det andet var hans presenning blæst i stykker. Min svigerfar var kort før vores bryllup gået over til fjernvarme, så han havde derfor en hel del koks til overs. Dem havde vi fået med i papirsække, så der var for alvor gået »koks i den« for den gode vognmand. Mørkt var det også blevet, og for at fuldende billedet, regnede det i spandevs. Det er herfra jeg har mit valgspog: ”Skidt begyndt, er halvt ødelagt” Så galt gik det dog ikke - kun en stofhynde til en lænestol ”var der gået koks i”, så den tog vognmanden

med tilbage til møbelhandleren til ombytning for vognmandens regning. Han blev helt ked af det, da jeg ville betale ham den aftalte pris 300 kr. Han var jo kommet for sent og møblerne mere eller mindre ødelagt, så det kunne han ikke tage imod, men jeg mente en aftale er en aftale. Han kunne jo ikke gøre for at det blev regnvejr, og køre forkert i byen kan vi vel alle. Nå vi måtte have det hele slæbt op, og som vi slæbte. Selv skænken fik vi op uden problemer, men med besvær. Vores husvært havde endda trøstet mig med, at vi kunne have hejst den ind ad vinduet, men det slap vi for. Så var det spisetid, og vi gik igen ned på kroen, hvor der var dækket op til en herre- og afskedsmiddag. Hvad den bestod af, husker jeg ikke, kun at jeg var meget træt, selv om der endnu var meget at gøre. Uden skænderier fik vi det hele på plads - også fundet ud af, hvor ”skabet” skulle stå. Den første nat i vort eget hjem, husker jeg ikke, for jeg sov som en arm, der var kommet i klemme, og det kan man jo også godt sige jeg var - så måske derfor.

Næste morgen gik ”konerne” på indkøb: Gryder, pottes og pander, koste, kopper og kander. De brugte en formue og min far sad bare og morede sig: ”Du har selv været ude om det! Og det bli’r værre med tiden!” var den eneste trøst jeg fik hos ham, og jeg måtte jo give ham ret.

Næste dag skulle jeg begynde på arbejde, og jeg blev hyldet og lykønsket efter alle kunstens og thyboernes regler. Da det blev middag, kunne jeg cykle hjem til min kone - ja i dag lyder det som en selvfølge, men dengang...

Efter endnu et par dages forløb, tog mine forældre hjem, og vi havde det hele for os selv, det var bare lykken. Vi begyndte at cykle nogle ture i omegnen, for nu at se, hvor vi befandt os. Mit store - og vores første mål var Vesterhavet!! Og sikken en masse vand. Vi kørte ud til Agger tange, og fandt den storslåede natur, som man finder der. På hjemturen ville vi prøve nogle mindre veje, hvor der ikke var så megen trafik, men det var ikke lige sagen Vi gjorde det nogle gange, før vi fandt fidusen: Når asfaltbelægningen holdt op, var der ca. 1-2 km til vejen ganske simpelt endte blindt. Punktum og vi måtte

vende om, men det var en skøn tid - indtil vi lærte et andet fænomen at kende: Havgusen. Det kunne være det skønneste vejr, når vi tog hjemmefra, men pludseligt slog vejret om, og denne fæle tykke tåge kom væltende og gjorde det hundekoldt. Det var surt, men "de indfødte" beklagede sig aldrig, det kunne jo også "fett nøtt!"

Vi var nu kommet hen i december, og vi begyndte at planlægge julen. Til Sønderjylland ville vi ikke, så vi inviterede min søster og svoger og deres to børn til at holde jul hos os. Det blev en uforglemmelig jul. Jeg var nemlig ved at brænde min kone af, også ret bogstaveligt. Hun havde under middagen skænket sig et glas "nisseøl", der skummede over, hvortil jeg - i kampens hede råbte "Søb op", hvad hun gjorde med det resultat, at hun kom for tæt til et lys, der tændte ild i hendes hår. Heldigvis skete der ikke noget, men jeg har måttet høre meget for, at jeg var ved at "brænde hende af" - selve juleaften.

På grund af hustruens sygdom havde vores husvært en ung pige i huset - en rigtig husassistent, hvis værelse stødte op til vores køkken, så vi havde rig lejlighed til at følge med i hendes privatliv, især når hun havde kæresten på besøg!!

På mine "pakketure" kom jeg tit hos en sadelmager, der sammen med sin kone og to små søde piger, viste sig at være det som "Jodle-Birge" kalder rigtige venner. De tog imod os, som hørte vi med til familien. Deres forretning lå på byens hovedstrøg, men kunder kom der ikke mange af. Måske derfor havde de altid så god tid til at snakke. Deres gamle bil, der var en gammel (vistnok) Ford-lastbil - med kasselad - har givet os mange skønne ture i omegnen. Jeg brugte mange timer i hans værksted, hvor jeg kunne lave mange ting til hjemmebrug.

En dag fik jeg en rigtig dum ide; jeg havde set et småfilmskamera i boghandlerens vindue. Prisen var ikke noget at snakke om, jeg tror den lå omkring 200 kr., og som jeg filmede: Min kone forfra, bagfra, tog der kørte, tog der holdt, i det hele taget alt, hvad der bevægede sig. Om det så var Vesterhavets bølger og vor husværts børnebørns kaniner, jo vi har mange minder

deroppe fra. Men der lå jo en dybere mening med vores liv netop der i byen. Jeg måtte jo passe min læsning, og nu begyndte der også at komme skriftlige opgaver fra skolen. De skulle løses, og tilbagesendes, hvorefter jeg fik dem retur i rettet stand en 14-dages tid senere. Selvfølgelig var mine besvarelser ikke altid lige gode, skønt vi gerne måtte søge hjælp, men jeg satte en ære i at klare det selv, og midt i alt det fik jeg ordre til, at jeg skulle uddannes i Tøgtjeneste dvs. jeg skulle ud og klippe billetter.

Jeg havde fået valget at køre fra Struer, Aalborg, Aarhus, Esbjerg eller Fredericia. Jeg valgte det sidste og tog min kone med til Rødekre, hvor vi boede på skift hos mine forældre og min svigerfar.

Men da jeg skulle møde hver dag i Fredericia, måtte jeg mange gange meget tidligt hjemmefra, men så kunne jeg også nå at "se" både Nyborg, Esbjerg, Herning og Sønderborg eller Padborg, og så kunne jeg godt komme meget sent hjem. Jeg fik en uges oplæring hos en rar, ældre togfører, der lærte mig at klippe billetter, skrive tograpport, indsende glemte genstande, og hvad der ellers hørte med til dette job. Jeg undgik da heller ikke min ungdoms kvaler: fiskekasserne, der var både levende og døde fisk, pakker i læssevis og post i sækkevis. Tit skulle jeg også køre lokalgodstog - eksempelvis et almindeligt persontog til Bramming hvor jeg skiftede til et sådant godstog hjemad. I halvanden måned kom jeg rundt i Jylland / Fyn på den måde.

Da jeg nu var en gift mand, måtte jeg også klæde mig som en sådan. En dag tog vi på indkøbstur til Thisted, hvor jeg bl. a. skulle have en hat. Det har altid været mit store problem - ja jeg mener virkeligt et problem - skønt det vel nok er det mest misbrugte ord i det danske sprog, for jeg har uden tvivl det mindste hoved i landet - altså i "omkreds" så jeg har aldrig kunne få en hat der var lille nok.

Da jeg skulle udstyres med uniformshue, var der ingen, der ville tro, at jeg skulle bruge en størrelse 52. Fra uniformskontoret fik jeg at vide, at "Vi fører ikke uniformshuer i børnestørrelse". Jeg fik en men den er sikkert specialbygget i Japan. Og i Thisted fik jeg den samme

oplevelse. Tre måneder efter fik jeg sendt en hat - direkte fra en fabrik i Hillerød, jo jeg fik så hatten passede - selv om det var vanskeligt.

Jeg har sikkert ikke været let at være gift med - heller ikke dengang, for efter en meget legetøjsmæssig trist barndom, hvor der ikke var råd til at købe legetøj, som for øvrigt da heller ikke var til at købe - dengang under krigen - var jeg vist lidt af et stort barn endnu. Hos vores isenkrammer havde jeg set mig varm på et elektrisk tog, og det var mere end jeg kunne udholde i længden.. Jeg fik "lov" til at købe et par stykker skinner og en enkelt vogn, som jeg kunne skubbe frem og tilbage. Det var da meget sjovt, men rigtigt sjovt blev det først, da jeg fik et lille lokomotiv og et 12 volts batteri, men det holdt jo ikke længe, men så begyndte jeg også at spare sammen til en transformator.

Over hele vores tilværelse truede en stor sort sky: Trafikekspedientkursus, der skulle begynde til efteråret - nærmere bestemt den 9. oktober 1961 i København. Ganske vist var der længe til, men den lurede, og lige med et, så var det så vidt. Sammen med en kollega fra Fjenneslev, havde jeg lejet et "studerekammer" et sted ude på Nørrebrogade hos en ældre dame, som jeg ikke længere kan huske navnet på. Der boede vi sammen med to andre kolleger og det gik ikke altid stille af, hvilket hun tit bebrejdede os, og det kan jeg godt forstå i dag, men dengang var det bare skæg og ballade alt sammen. Hun gav os madpakke med og vi spiste vores varme mad på de kommunale spisesteder i byen. Det var nu ikke altid appetitten var lige stor, når man uheldigvis kom til at sidde ved siden af en fyr, der ikke kendte begrebet "varmt vand" - eller en barbermaskine. Vores aftenkaffe fik vi i "Snasken" - en lille kaffebar, der lå lidt længere ude ad Nørrebrogade.

Til at begynde med blev jeg hele weekenden i København, dels for at læse, dels for at se på den store by. Men det med læsningen blev ofte ikke rigtigt til noget, og "byen" kostede penge. Juleudstillingen var godt begyndt, så der var nok at se på, men der var "noget" der trak, så jeg tog hjem, selvom man fra skolens side helst så, at vi blev. Engang i mellem havde vi også "vores piger" på besøg - også natten over, og

det var ikke rigtigt i "fruens ånd" kunne vi godt mærke, selv om hun ikke sagde noget.

Men når vi skulle hjem var det et ræs, for at nå S-toget fra Nørreport ind til Hovedbanegården til eksprestoget klokken 15. Der var jo ikke så mange og gode forbindelser dengang, men som oftest kunne vi nå det, hvis vi løb. Jeg tror ikke der har været nogle gange, hvor vi ikke nåede toget.

Alt får en ende, og det fik dette kursus da også. Om jeg er dummere end de fleste, ved jeg ikke, men jeg blev dog nummer sidst på holdet (det skyldes måske mit lille hoved), men jeg mener dog alligevel jeg har klareret mig - skal vi sige nogenlunde. Der var afsat 2 dage til en afsluttende eksamen, og mit sidste fag, var noget, som jeg ikke vidste ret meget om - nemlig Godsekspedition. Heldigvis var jeg sluppet godt over de fag man kaldte DUMPEFAGNE, så lige meget, hvordan det end ville gå i det sidste fag, ville succesen være hjemme.

Så skulle der festes. Nej alle havde travlt med at komme hjem. Fra postkontoret på Hovedbanegården sendte jeg et telegram til mine forældre, og efter jeg havde taget afsked med mine "Studiekammerater" var det bare med at komme med Uldjyden til Bedsted, og det kunne ikke køre hurtigt nok. Vi var to, der skulle nordpå, så vi mødtes på færgen til en afskedsdrink (kaffe og cognac). Vel ankommen til Thy, blev jeg sat på en tjans som juleassistance i postekspeditionen, hvor der var nok at se til. Brevkassen skulle tømmes med passende mellemrum, kort og breve stemples og sorteres i bundter - strækningsvis og derefter puttes i sække. Pakker hobede sig op i det lille lokale, så de måtte stables på en trækvogn på pakhuset, hvor også fiskehandleren holdt til. Det blev til en hel del i løbet af en dag. Jeg fik også prøvet mine kræfter som stationsbestyrer og især husker jeg lillejuleaften '61, hvor alle postbudene mødte op ved 19-tiden for at forberede udbringningen af juleposten næste dag. Al post der var kommet i ugens løb med "rene" julehilsner var omhyggeligt lagt til side til denne dag. Mester havde gjort det rigtigt hyggeligt med levende lys på alle skrivebordene, kaffe i lange baner - det var rigtigt julehygge

Mellem jul og nytår gik jeg i Bedsted som afløser, mens det faste personale holdt juleferie. Nytårsaften havde vores ekstraarbejder Evald, der havde en radio- og Tv-forretning, aftalt med mig, at min kone skulle komme ned til mig på banegården, når jeg havde fyraften. Det gjorde hun også, samtidigt med, at han kom ned og hentede os, til at fejre nytåret sammen med ham og hans familie. Da vi kom indenfor, havde jeg en fornemmelse af, at hele byen var samlet i dette lille hus. Vi blev bænket, og der blev skænket - både vådt og tørt. Vi var jo langt bagefter det øvrige selskab, som vi ikke nåede at indhente. Da vi omtrent havde tømt huset, gik hele selskabet over til naboen - en malermester, hvor vi fortsatte, lige til den lyse morgen. Men da vi havde ønsket hinanden Godt nytår ved midnatstide, fik jeg drikkeforbud, idet jeg skulle møde på tjeneste klokken 7. Men de andre klarede det såmænd ganske udmærket - uden min medvirken.

Da jeg mødte på banegården, var rengøringsdamen i fuldt sving. "Hvordan er det da du ser ud?" spurgte hun. "Ja - køn har jeg jo aldrig været" undskyldte jeg mig med. "Du ligner en, der ikke har været i seng i flere nætter" påstod hun, og deri havde hun jo delvis ret i. Og jeg må nok indrømme, at helt "appelsinfri" var jeg nu ikke, men at det ligefrem skulle være at se, havde jeg nu ikke troet, men det man lettest kan tage, er som bekendt fejl

Min kone kom ned til mig på banegården på vej hjem, og da første morgentog fra Thisted kom, ville lokomotivføreren absolut have hende med til Struer. Det ville hun ikke, men han mente da ikke der kunne være noget til hinder for det, da jeg jo ikke var hjemme alligevel, og de ville jo komme tilbage inden jeg var færdig, men min kone ville hellere hjem og sove. Straks efter nytår blev jeg sendt ud i den store verden, til mange sjove og mindre sjove oplevelser. At vi var havnet i en afkrog af landet kunne vi godt mærke, men for os var og er Thy i almindelighed og Bedsted - i særdeleshed steder vi mindes og mindes med glæde. Og hver gang vi hører Thybomål i radio eller fjernsyn, er der noget, der rører ved noget inderst inde i os.

Jo, jeg har meget at takke DSB for, selv om

firmaet jo ikke gjorde det for mine blå øjnes skyld, eller for at glæde mig, men den forflyttelse til Bedsted, er det bedste jeg nogensinde har fået af DSB, og så er det godt med gode minder, når man som jeg har forladt firmaet.

Livserfaring

På mine mange rejser rundt i landet som afløser hos DSB har jeg mødt mange mennesker og dermed mange fortrædeligheder, men jeg har da heldigvis også mødt det modsatte. Men ingen steder har jeg mødt så megen hjælpsomhed, forståelse og imødekommenhed som i Thy.

Allerede dengang jeg fik at vide, at jeg skulle stationeres i Bedsted, så jeg med fortrøstning fremtiden i møde, idet én af mine søstre var gift med en morsingbo, der - i mine øjne - var en herlig fyr, og jeg tænkte som så, at thyboerne var nok - nogenlunde ligeså, og jeg må sige; jeg blev ikke skuffet.

Da jeg første gang var i Bedsted, for at orientere mig, kunne jeg godt se, at dette her var - om end ikke en afkrog nær verdens ende, så dog den mere ucentrale del af landet.

Den første Thybo jeg mødte, var min fremtidige chef Stationsmester Anders Oddershede - en lun jyde med stort J. Hans standardudtryk var "De' ski da underligt!" Aldrig har jeg hørt et ondt ord fra ham - skønt der uden tvivl har været grunde nok. Jeg husker endnu, hvordan jeg en af de første dage på Bedsted st. kom til at vælte en flaske violet stempelsvætte ud over et forholdsvis nyt stempelbord tilhørende postvæsnen. "Ja, havde det så endda været mælk, skull' vi ikk' ha' grædt øwwe 'et, men du gjorde 'et vel ikke med vilje?" var hans kommentar.

Dernæst vil jeg fremhæve vores husvært Karetmager Chr. Krogsgaard som en særdeles hjælpsom mand, der næsten ikke vidste, hvad han skulle gøre af godt for sine medmennesker.

I de ca. to uger jeg fik min mad på kroen, var "kromutter" som en mor for mig og spurgte tit om, hvad jeg kunne tænke mig at spise, det var mere end min egen mor havde gjort, der var det bare at tage, hvad der kom på bordet - hvad enten jeg kunne lide maden eller ej. Men her var der ikke noget, der hed faste spisetider, vi kunne komme og gå, som det passede os.

Byens forretningsfolk var et kapitel for sig. Om de var mere pengegriske end folk andre steder i landet, ved jeg ikke, men bare de kunne sælge noget, var alt godt – betalingen kom det sig ikke så nøje med: ”Do ka betål, nærstenstich do ka!” hed det sig gerne, og så var det lige meget, om det gjaldt det daglige brød, tøj eller nye møbler, med andre ord: Kommer tid, kommer råd. Det være hermed endnu engang bevist.

Mit bedste arbejde på stationen, var absolut morgenvagten, hvor jeg gik sammen med den faste trafik ekspedient A.O. Breinhild, der næsten var mere kammerat end foresat. Og så skulle jeg hjælpe med at sortere posten ud til postbudene, der på en nær alle var ældre, men ikke mindre hyggelige at arbejde sammen med – aldrig nogensinde har jeg mødt dem værende morgensur eller uoplagte til dagens gerning. Altid kunne de komme med ”stikpiller” til hinan-

den eller en sjov bemærkning om en eller anden begivenhed. Mange gange har jeg undret mig over, at disse ældre herrer – rent fysisk - kunne klare disse postture på cykel – op og ned ad bakker – i al slags vejr. De må have været af en ganske bestemt ”støbning”.

Meget hurtigt kom jeg til at føle mig hjemme i Bedsted, idet jeg ved mit arbejde – i modsætning til min kone – kom i berøring med byens folk. Også ad den vej fik vi nogle venner, som desværre ikke er mere, men så har vi deres ”afkom” at klynge os til – for ikke helt at miste forbindelsen til Thy, hvor vi havde vores første hjem og var unge og nyforelskede. Det er vel en af grundene til, at vi – især jeg – holder så meget af netop den landsdel, der lige som den øvrige del af landet er forandret ikke så lidt, men naturen og det barske landskab er heldigvis endnu – mere eller mindre - uberørt.

Bedsted Station som den ca. så ud i perioden som forfatteren beskriver. Bygningen længst t.h. var stationens pakhus, som for en del år siden blev fjernet. (Lokalhistorisk Arkiv for Thisted Kommune)